डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

05

डन्नोने सोडा-वॉटर कार चालवली

RADUGA PUBLISHERS

डन्नोचे साहस

निकोलाई नोसोव्ह

05

डन्नोने सोडा-वॉटर कार चालवली

रेखाचित्रे: बोरिस कलाउशिन

मराठी: अश्विनी बर्वे

बेंडम आणि त्याचा मदतनीस ट्विस्टम हे अतिशय कुशल कारागीर होते. ते दिसायला अगदी सारखे होते, फक्त बेंडम उंचीला किंचित जास्त आणि ट्विस्टम उंचीला किंचित कमी होता. ते दोघेही चामड्याचे जॅकेट घालत असत आणि त्यांच्या खिशात नेहमी पकड, पान्हा, स्क्रू ड्रायव्हर आणि इतर अवजारे असत. जर ते खिसे चामड्याचे नसते, तर ते केव्हाच फाटून गेले असते. त्यांच्या टोप्यासुद्धा चामड्याच्या होत्या आणि त्यांना गॉगल्स लावलेले होते. काम करताना डोळ्यांत धूळ आणि घाण जाऊ नये म्हणून बेंडम आणि ट्विस्टम ते गॉगल्स खाली ओढून घेत असत.

दिवसभर बेंडम आणि ट्विस्टम त्यांच्या दुकानात बसून तळण्याचे तवे, पातेली, चहाच्या किटल्या, तेलाच्या चुली आणि खिमा बनवण्याची यंत्रे दुरुस्त करत असत, आणि जेव्हा त्यांच्याकडे दुरुस्त करण्यासारखे काही नसायचे, तेव्हा ते माईट्ससाठी तीनचाकी गाडी आणि हातचाकी गाडी बनवत असत.

एके दिवशी, कोणालाही काहीही न सांगता, बेंडम आणि ट्विस्टम त्यांच्या दुकानात स्वतःला कोंडून घेऊन काहीतरी बनवू लागले. महिनाभर त्यांनी कोणालाही आपण काय बनवत आहोत हे न दाखवता हातोडीने काम करत राहिले. करवतीने कापत राहिले, फाईलने घासले आणि जोडकाम केले, आणि जेव्हा महिना संपला तेव्हा असे दिसून आले की त्यांनी एक मोटारगाडी बनवली होती.

ही मोटारगाडी सोडा-वॉटर आणि सिरपच्या मिश्रणावर चालत असे. गाडीच्या मध्यभागी चालकासाठी एक आसन होते आणि या आसनासमोर सोडा-वॉटरची टाकी होती. टाकीतून सोडा-वॉटर एका पाईपमध्ये जात असे, जो पुढे पिस्टन असलेल्या एका पितळी सिलेंडरला जोडलेला होता.

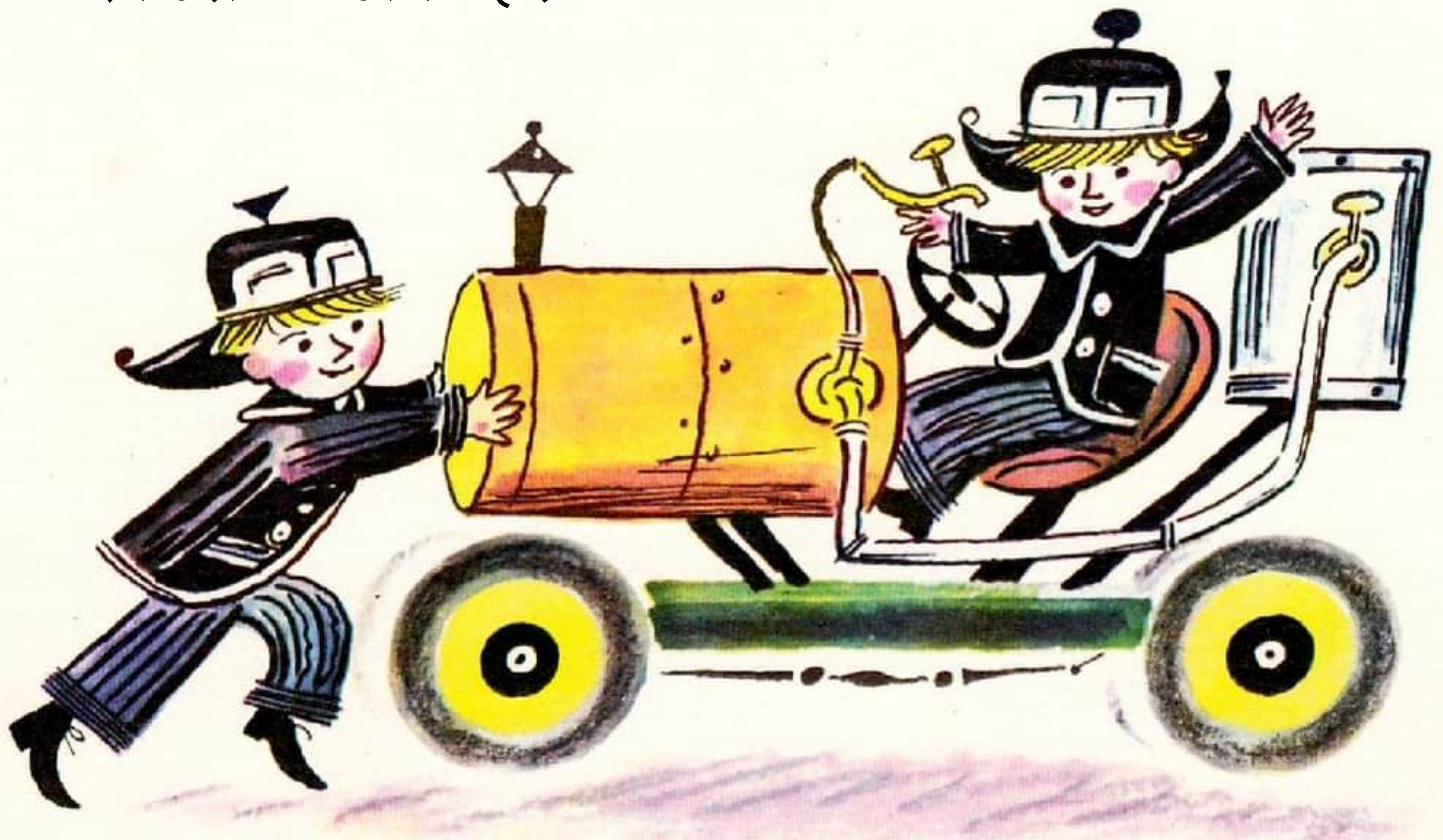

सोडा-वॉटरच्या दाबामुळे पिस्टन वर-खाली, वर-खाली होत असे आणि चाकांना गोल फिरवत असे. ड्रायव्हरच्या सीटच्या वर सिरप असलेली दुसरी टाकी होती, जे एका पाईपमधून खाली येऊन इंजिनला वंगण घालत असे. अशा प्रकारच्या सोडा-वॉटर गाड्या माईट्समध्ये खूप लोकप्रिय होत्या. पण बेंडम आणि ट्विस्टम यांनी बनवलेल्या गाडीत एक खूप महत्त्वाची सुधारणा होती: सोडा-वॉटरच्या टाकीतून एक छोटी रबरी नळी बाहेर लटकत होती, जेणेकरून ड्रायव्हरला गाडी न थांबवता पाहिजे तेव्हा एक घोट घेता येत असे.

स्विफ्टी गाडी चालवायला शिकला, आणि जर कोणी त्याला लिफ्ट मागितली तर तो कधीही नकार देत नसे.

ट्रेकली-स्वीटर इतरांपेक्षा जास्त वेळा विचारायचा, कारण त्याला माहीत होतं की तो गाडीत हवं तितकं सोडा-वॉटर पिऊ शकतो.

डन्नोला सुद्धा सफर आवडली. पण डन्नोला स्वतः गाडी चालवायला शिकायचे होते, आणि एके दिवशी तो स्विफ्टीला म्हणाला:

“मला गाडी चालवू द्या.”

"तुला ते कसं करायचं ते माहीत नाही," स्विफ्टी म्हणाला. "ही एक मोटारगाडी आहे आणि ती कशी चालवायची हे तुला माहीत असायला हवं."

"जाणण्यासारखं काय आहे?" डन्नो म्हणाला. "तुम्ही काय करता ते मी पाहिलंय—फक्त रिव्हर्स ओढा आणि चाक फिरवा. हे खूप सोपं आहे."

“हे दिसायला सोपं आहे, पण खरंतर खूप अवघड आहे. तू स्वतःला जखमी करून घेशील. आणि गाडीचाही चक्काचूर करशील.”

"ठीक आहे स्विफ्टी," डन्नो रुसून म्हणाला, "पुढच्या वेळी तू माझ्याकडे काही मागितलंस तर मी ते तुलाही देणार नाही."

एके दिवशी स्विफ्टी बाहेर गेला असताना, डन्नोने अंगणात उभी असलेली गाडी पाहिली. तो तिच्यात चढला आणि रिव्हर्स ओढू लागला व पेडल्स दाबू लागला.

सुरुवातीला काहीच झाले नाही, पण अचानक गाडी थबकली आणि पुढे सरकू लागली. खिडकीतून बाहेर बघत असलेल्या काही माईट्सनी हे पाहिले आणि ते घरातून बाहेर पळाले.

"काय करत आहे?" ते ओरडले. “तू कशालातरी धडकशील!"

"नाही, मी नाही धडकणार," डन्नो म्हणाला, पण त्याच क्षणी तो कुत्र्यांच्या खुराड्यात घुसला आणि त्याचे तुकडे तुकडे केले. सुदैवाने, डॉट आत नव्हता, नाहीतर त्याचेही तुकडे झाले असते.

"बघ काय केलंस तू!" डूनो ओरडला. "या क्षणी गाडी थांबव!"

डुन्नो घाबरला होता. त्याला गाडी थांबवायची होती, पण कशी थांबवायची हे त्याला माहीत नव्हतं. त्याने हे क्लच आणि ते क्लच ओढले, पण थांबण्याऐवजी गाडी पूर्वीपेक्षाही जास्त वेगाने जाऊ लागली.

अंगणात एक उन्हाळी घर उभे होते. धड! धाडकन! त्या उन्हाळी घराचे तुकडे तुकडे झाले. डन्नोच्या कानावर फळ्या पडू लागल्या. त्यातील एक त्याच्या पाठीवर, दुसरी डोक्यावर आदळली. तो स्टेअरिंग-व्हील पुढे-मागे फिरवतच राहिला.

"गेट उघड नाहीतर सगळं तोडून टाकीन!" गाडी आवारात सुसाट फिरत असताना तो ओरडला.

माईट्सनी फाटक उघडले आणि डन्नोने गाडी रस्त्यावर आणली. तिथे इतका गोंधळ उडाला की गावातील सर्व लोक आपापल्या घरातून धावत बाहेर आले.

"बाजूला व्हा!" गाडी सुसाट वेगाने जात असताना डन्नो ओरडला.

डुनो, बेंडम, पी'रॅप्स, डॉ. पिलमन आणि इतर काही माईट्स त्याच्या मागे धावले, पण ते त्याला गाठू शकले नाहीत. डुनो गाडी थांबवू न शकल्याने शहरात सैरावैरा धावत होता. अखेरीस ती नदीच्या दिशेने गेली आणि तीव्र उतारावरून खाली कोसळली. डन्नो गाडीतून बाहेर पडला आणि नदीकाठावर बेशुद्ध पडला. गाडी नदीच्या तळाशी बुडाली.

डूनो, बेंडम, पी'रॅप्स आणि डॉ. पिलमन यांनी डुनोला घरी आणले. त्यांना वाटले की त्याचा मृत्यू निश्चित आहे, पण त्यांनी त्याला पलंगावर ठेवताच त्याने डोळे उघडले.

"मी अजून जिवंत आहे का?" आजूबाजूला पाहत तो कण्हला.

“तू आहे," डॉ. पिलमन म्हणाले, "पण कृपया शांत पडून राहा, मला तुझी तपासणी करायची आहे.“

त्याने डन्नोचे कपडे काढले आणि त्याची तपासणी केली.

"कितीही विचित्र वाटले तरी, माझे एकही हाड मोडलेले नाही," काम संपल्यावर तो म्हणाला.

"पण तुझ्या शरीरात काही काटे घुसले आहेत."

"एक फळी माझ्या पाठीत लागली," डन्नोने स्पष्ट केले.

"मला काटे काढावे लागतील," डॉ. पिलमन डोके हलवत म्हणाले.

"दुखेल का?" घाबरलेल्या डन्नोने विचारले.

“अजिबात नाही. इथे, मी आधी सगळ्यात मोठं बाहेर काढतो.”

"आऊच!" डन्नो ओरडला.

"का, दुखलं का?" डॉ. पिलमन यांनी आश्चर्याने विचारले.

“अर्थातच झालं!”

“बरं, तुम्हाला हे हसतमुखाने सहन करावं लागेल. खरंतर ते फारसं दुखत नाही.”

“ते तसंच होतं! आऊच! आऊच! आऊच!”

“ज्याप्रकारे तू ओरडतोस, ते पाहून कोणालाही वाटेल की मी तुझा गळा कापत आहे! कशासाठी ओरडतोस?”

“दुखतंय! तू म्हणाला होतास की दुखणार नाही, पण दुखतंय!”

“एवढा गोंधळ करू नका. आता फक्त एकच काटा उरला आहे!”

“ते तिथेच राहू दे. माझ्या शरीरात एक काटा घुसला तरी मला काही हरकत नाही.”

“मी नाही ठेवू शकत. त्याचा पू होईल.”

"आऊच! ऊऊऊ!"

“बस एवढंच. मी यावर फक्त आयोडीन लावीन आणि सगळं संपून जाईल.”

“आयोडीनमुळे त्रास होईल का?”

“अरे नाही. आयोडीनने दुखत नाही. शांत पडून राहा.”

"ऊऊऊ-च!"

“चल, आता! जर तुला गाडीतून फिरायची इतकीच आवड असेल, तर त्याचे परिणाम भोगावेच लागतील.”

“अरेरे! खूप दुखतंय!”

“हे जास्त वेळ टिकणार नाही. आता मला तुझा ताप तपासावा लागेल.”

“अरे, नको! कृपया नको!”

“का नाही?”

“दुखेल.”

“ताप तपासून घेतल्याने काही नुकसान होत नाही.”

“तू नेहमी म्हणतो की दुखत नाही, पण ते नेहमीच दुखतं.”

“वेड्या! मी याआधी कधीच तुझा ताप तपासला नाही का?”

“नाही, तुम्ही केले नाही.”

"बरं, आता तुझ्या लक्षात येईल की खरंच दुखत नाही," डॉक्टर म्हणाले आणि ते थर्मामीटर आणायला गेले.

ते गेल्याबरोबर डन्नो पलंगावरून उठला, खिडकीतून उडी मारली आणि गंकीकडे पळून गेला. जेव्हा डॉक्टर पिलमन थर्मामीटर घेऊन परत आले, तेव्हा डन्नो तिथे नव्हता.

"काय रुग्ण आहे!" डॉक्टर पुटपुटले. "मी त्याला बरं करण्यासाठी माझ्या परीने प्रयत्न करत आहे, आणि आभार मानण्याऐवजी, तो खिडकीतून उडी मारून पळून गेला! त्याला स्वतःची लाज वाटायला हवी!"